

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

Ἀγωγή

Ἀργυρῶς συζύγου Χρήστου Δημ. Νάση κατοίκου Πολυδενδρίου Ἀττικῆς

Κατά

τοῦ συζύγου τῆς Χρήστου Δημ. Νάση κατοίκου Πολυδενδρίου Ἀττικῆς

**Μετά τοῦ καθ' οὗ συνῆλθον εἰς νόμιμον γάμον κοινω-
νίαν κατά μῆνα Σεπτέμβριον 1963 ἐν Ἀθήναις τελεσθέν-
τος τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου κατά τούς Θείους καί Ἱε-
ροῦς κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ἐκκλη-
σίας.**

**Τόν ἐναγόμενον ἐγνώρισα τό πρῶτον εἰς τά γραφεῖα τῆς
ΕΔΑ, ὅστις ὅπως ἐπληροφορήθην εἶχεν μόλις προσφά-
τως ἀποφυλακισθεῖ μετά δεκαεξαετήν φυλάκισιν δι'
ἀντεθνικῆν δρᾶσιν. Εὐθύς ἀμέσως ὁμολογῶ ὅτι μέ ἐντυ-
πωσίασε καί ἐξήγησα πληροφορίας διά τό ἄτομόν του...**

Ποιός εἶν' αὐτός;

«Ὁ ἀφέντης τῆς Καρύταινας, ὁ ἔξακουστός ἐκεῖνος!»

Δέν ἔχεις ἀκουστά τόν Κόκκινον Λούθηρο, τόν ἥρωα;

....."Αν εἶν' αὐτός π' ἀγάπησαν οἱ δεκατρεῖς
 νεράιδες
 κι ἄν εἶν' αὐτός ὁ λυτρωτής, ὁ εἰκονι-
 σματάρης
 Χρόνια τόν ἐπροσμέναμε στά ἐρειπωμένα
 σπίτια
 καί σέ καθρέφτες σκοτεινούς, στά τζάμια
 τά κλειστά
 τά σπλάχνα πού ξερίζωσε στους ἄνεμους
 θά σπείρει
 καί θά σταθεῖ ἐκδικητής στό Κάστρο τῆς
 Σιωπῆς...

Ὁ, πού ἀγάπησε ἀλευθέρωτα, ψηλός, λυγερός
 ἄντρας, μέ τά ὀλόσγουρα μαῦρα μαλλιά κι ἄστεῖα
 γυαλάκια μέ συρματένιο σκελετό πού δέν ἔκρυβαν τή
 σκοτεινή καχυποψία τῶν ματιῶν, κι αὐτά κατάμαυ-
 ρα, ἀλλά ἀποφασισμένα νά κρύψουν ἓνα μύχιο φόβο.
 Φοβοῦνται οἱ ἥρωες; Θά τά μάθαινε ὅλα μέ τόν και-
 ρό, γεμίζοντας τό ἄδειο μαξιλάρι του μέ τό ἀχρησιμο-
 ποίητο κορμί της νά ἀναπαυθεῖ στ' ἀνέγγιχτα κάλλη
 της. Ὁ, πού ἀγάπησαν οἱ δεκατρεῖς νεράιδες και δε-
 κατρεῖς φορές κυλίστηκε σέ μεταξιές μαντήλιες,
 κλέφτης τῆς ὄψης του ἀπό τά ξύπνια ἢ κοιμισμένα
 ὄνειρά της καί θά θηλάσει στους ἐξαισίους μαστούς
 της τήν αἰωνιότητα, τή δική του καί τῶν παιδιῶν
 του, ὄνειρευόταν.

Ἐνταγωγὴ

Χρήστου Δημ. Νάση κατοίκου Πολυδενδρίου Ἀττικῆς

Κατὰ

τῆς συζύγου του Ἀργυρῶς Χρ. Νάση κατοίκου Ἀθηνῶν

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν

Μετά τῆς ἀντίδικου ἦλθον εἰς πρώτου νομίμου γάμου κοινωνίαν, τοῦ γάμου μας τούτου τελεσθέντος ἐν Ἀθῆναις τόν Σεπτέμβριον 1963 τύποις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν ἀντίδικον ἐγνώρισα τό πρῶτον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος –ΕΔΑ– ὀλίγον μετά τὴν ἀποφυλάκισίν μου ἀπὸ 16ετῆ κάθειρξιν καὶ ἐξορίαν ὡς πολιτικός κρατούμενος...

«Εἶχε πράξει τό μέλλον».

Ἄθελά του εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τό τέλος. Σαλταδοράκι τῆς ἀθλιότητος στά πρῶτα μεταπολεμικά χρόνια, πού γιὰ ἓνα δίφραγκο ἔκανε κωλοτοῦμπες, ἄγρια χρόνια, ὅταν ἡ μανία τῆς ἀστυνομίας συλλάμβανε ἀκόμη καὶ περιστέρια, μπάς κι ἀναβιώσουν

μέ τά φτερά τους τούς παλιομοδίτες ταχυδρόμους. Έτσι κι ἄλλιῶς σ' ἕναν περιστερώνα γεννήθηκε, στό ἄνωί ενός ἔρειπωμένου σπιτιοῦ, κατάσαρκα στό φουσκωμένο σανίδι, ἄτσαλα κομμένου ἀπό τό δέντρο πού δέν ἔλεγε νά πεθάνει, μόνο βογγοῦσε τούς χειμῶνες κι ἀναστενάζε τίς ζεστές νύχτες μέ ἐπικίνδυνους τοκετούς κλαριῶν καί φύλλων χρόνων καινούργιων, μέρες καί νύχτες ἀναγγελλόμενες στό κοκκαλιάρικο κορμάκι του, κουβαριασμένο καταμεσῆς σάν σέ μεγάλο πάλκο, ἄπονη φάρσα ἄπαιχτων ἔργων. Ἡ παράσταση ἄρχισε στή φυλακή, παρέα μέ τόν φίλο του τόν Ἀράπη, μαζί τούς πιάσανε μ' ἕνα σημειωματάκι στήν τσέπη – νά τό παραδώσει στό καρβουνιάρικο τοῦ Ἀντώνη, «ἀμέσως», κι ἕνα δίφραγκο μέ καρπαζιά, αὐτή γιά τό γρήγορα. Ἰδια παραγγελιά εἶχε ξανακάνει. Έτσι κι ἄλλιῶς ἀποκλειότανε νά τό διαβάσει μιά καί δέν εἶχε πάει σχολειό. Τρέχοντας, τούς ἔκοψε τό δρόμο ἕνα σταματημένο φορτηγό μέ τά ρύζια καί τά κορμπίφια τίγκα. Γέμιζε γρήγορα τό σακκούλι πού κρατοῦσε, προληπτικά πάντα, στίς τεράστιες τσέπες τοῦ παλιοῦ ἀντρικοῦ σακκακιοῦ πού τοῦ ἔχαν χαρίσει, ἀπό μιά τρύπα πού ἄνοιξε μέ τό σουγιά, ὧρέ μάνα, τί θά φᾶμε σήμερα, ἔ καί νά ἔξερεις τί σοῦ ἔφερα. Ἀλλά ὁ μπάτσος δέν εἶχε ἀποστολή στους ξυπόλητους πεινασμένους, ἀλλά τούς κομμουνιστές πού ἀπειλοῦσαν τό ἔθνος.